

meddig érsz te élet és ma meddig cipelsz messze?
rám szakadva lóg az ég, és elkopott a látvány is,
úgy feszülve rá a térre, mint precíz keresztre,
bont ki tompa létezés, terül hasra párna párizs,
és ha létre csálni kéne barna lélegzetvételem,
próbálkozva elbuzogva csámpás térigény kigördül,
szétgömbölyödvé hajban az álom, ezen privát kertészetem
nyomán a számban, e lomha tájban mindig virágföld ül,
és elcsorog minden itt, akár amolyan mintha-pillanat,
mi összetart, mint haldoklót a betompult fekhelye,
és letrágyázható hangom a léghen körbe szétszalad,
ingadal kilendül épp, s úgy mondom, mintha tetszene,
hogy megint megjött a bú, félszuszogásnyi banális bánat,
hátat fordítok hát neki, s megmarkolom a két bokámat.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: André Ferenc

Látó Szépirodalmi Folyóirat